

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2004/2022
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа Зоран Јеврић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, из Београда, ради доношења одлуке о додели стана, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/19 од 29.09.2021. године, на седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/19 од 29.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/19 од 29.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2746/18 од 16.05.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да, по огласу број .. од 09.09.1996. године, објављеном на основу одлуке Комисије туженог опште надлежности од 06.09.1996. године и по коначној ранг листи Комисије за жалбе туженог од 12.02.1998. године, заврши расподелу стана број .., у улици ... број .. у Београду, тако што ће у складу са редоследом утврђеним наведеном коначном ранг листом донети одлуку и решење о давању наведеног стана у закуп на одређено време од пет година лицу који је по редоследу за доделу стана, с тим што се закуп може обнављати са истим роком и под истим условима, а ако то тужени не уради у року од 30 дана од дана пријема првостепене пресуде, пресуда ће заменити одлуку и решење туженог о додели описаног стана тужиљи, која ће га користити са члановима породичног домаћинства АА, супругом ББ, ћерком ВВ и сином ГГ, у својству закупца стана на одређено време од пет година, с тим што се закуп може обнављати са истим роком и под истим условима. Ставом другим изреке одбијен је предлог тужиље за одређивање привремене мере којом би се туженом забранило да располаже описаним станом до правноснажног окончања поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове поступка од 150.725,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2740/15 од 29.09.2021. године, преиначена је, ставом првим изреке, означена првостепена пресуда у ставовима првом

и другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев, а ставом другим и решење о трошковима поступка из става трећег првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију позивајући се на одредбе члана 404. (посебна ревизија) и 403. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребе одлучивања о том правном средству, због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавња судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева.

У конкретном спору, другостепени суд је тужиљин захтев одбио сматрајући да је о њему одлучено још пресудом П1 591/01 од 29.10.2002. године, да је расподела станова по огласу од 09.09.1996. године и по коначној ранг листи од 12.02.1998. године окончана, да предметни стан није био предмет расподеле јер је набављен након формирања коначне ранг листе, и да тужиља није изјављивала приговор нити искористила могућност судске заштите.

Оспорена одлука почива на чињеницама да је тужени, на основу Правилника о решавању стамбених потреба од 10.01.1990. године и Закона о становању („Службени гласник РС“, бр. 50/91), 09.09.1996. године расписао оглас број 2486 о давању својим радницима на коришћење по основу закупа на неодређено време шест конкретно описаних станова, као и других станова који се накнадно прибаве, станова из којих се иселјавају радници који су добили нове станове по овом огласу, и станова који буду слободни за расподелу до правноснажности одлуке о додели ових станова; да је на коначној ранг листи туженог број 365/2 од 12.02.1998. године тужиља заузела осмо место; да је тужени 21.12.1998. године купио два стана у ... и то: број .. (предметни) и број ..; да је стан број .. доделио ДД, петом са ранг листе од 12.02.1998. године (одлуком број 2976/2 од 18.02.1999. године о измени одлуке о додели стана у закуп на неодређено време), док је стан раније њему додељен доделио седмом са ранг листе; да је предметни стан, као кадровски, дао трећем лицу (ЂЂ) решењем од 12.10.2001. године; да је то решење туженог поништено по тужиљиној тужби пресудом П1 591/01 од 29.10.2002. године (након чега предметни стан више никада није био расподељиван); да је истом пресудом и одбијен захтев тужиље да тужени њој додели предметни стан у закуп на неодређено време, а уколико он то не учини, да ће јој пресуда служити као правни основ за закључење уговора; да је пресуда од 29.10.2002. године правноснажна, и то у делу о поништају решења туженог – тако што ју је потврдио Апелациони суд у Београду пресудом Гж1 2153/10 од 21.03.2010. године, а у делу којим је одбијен захтев тужиље да јој тужени додели предметни стан - тако што против тог дела није била изјављена жалба; као и да је одбијајућа одлука образложена недовољношћу доказа за закључак да је тужиљи требало доделити предметни стан, уз констатацију да то не значи да јој предметни стан под одређеним условима, није могао бити додељен, чак и по ранг листи из 1998. године на којој је заузела осмо место,

посебно имајући у виду реченицу у огласу да се предмет расподеле и други станови који се накнадно прибаве.

Након доношења пресуде апелационог суда од 31.03.2010. године, тужиља се 13.09.2010. године обратила туженом да изврши преосталу расподелу станова по ранг листи од 12.02.1998. године и додели јој предметни стан, с обзиром да су свим пре ње ранжираним учесницима станови већ додељени и да је она прва по редоследу на ранг листи од 12.02.1998. године, али је 04.11.2010. године добила негативан одговор, након чега је тужиља 29.11.2010. године поднела тужбу у овом поступку.

Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева не одступа од одлука нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права, а ревидент не указује на какву другу одлуку којом је у истоврсној чињеничноправној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају материјално право другачије тумачено и примењено, тако да не постоји потреба за уједначавањем тумачења и примене права. Посебном ревизијом тужиља не указује ни на какво спорно правно питање које би било од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити указује на потребу новог тумачења права, што би представљало разлоге који би изјављену посебну ревизију чинили дозвољеном, због чега је одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена ни у смислу те законске одредбе.

Наиме, у конкретном случају одлучено је о тужбеном захтеву запослене код туженог за доношење одлуке о додели стана по тужби од 29.11.2010. године, у којој је вредност предмета спора означена износом од 5.000,00 динара и током поступка није мењана, нити је током спроведеног поступка наложено плаћање таксе за тужбу или судску одлуку, на основу кога би се могао извести посредан закључак о другачијој (вишој) вредности предмета спора.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на какво имовинско право, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

На дан подношења тужбе у овој парници из радног односа - 29.11.2010. године, противвредност евра износила је 107,0812 динара, па је означена вредност предмета спора од 5.000,00 динара очигледно нижа од ревизијског цензуса од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега ју је одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да тужиља у том поступку није успела.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

